

[Lasse Budtz]

afrikanske befolknings frihedsbevægelser selv har bedt om. Socialdemokratiet mener, at det kan blive aktuelt at skærpe sanktionspolitikken, og vi anser det for indlysende rigtigt at støtte frihedsbevægelserne ANC og SWAPO, f.eks. i forbindelse med deres oplysningsvirksomhed i Danmark.

I Mellemøsten må det være en oplagt europæisk opgave at støtte bestræbelserne for at få gennemført den internationale konference, ministeren omtalte, og hvor man skal søge veje til en mellemøstlig fredsordning. En sådan konference støttes i princippet af alle parter inkl. USA, Sovjet, EF, PLO og det israelske arbejderparti. Kun højregruppen Likud og den israelske ministerpræsident, Shamir, går imod.

Israels sikkerhed må selvsagt sikres uden vaklen, men også det palæstinensiske folk har ret til et land og til selvbestemmelse, og en endelig fredsløsning for Mellemøsten kan aldrig findes uden om palæstinenserne. Det er formentlig gavnligt for palæstinenserne selv, at der er etableret enighed i PLO, men desværre betyder denne enighed også en radikalisering af den palæstinensiske holdning, og det er netop de moderate kræfter, der er brug for i Mellemøsten.

Med lidt god vilje kan man måske driste sig til at hævde, at den anden detente har påvirket udviklingen omkring Afghanistan og Mellemamerika. Der er i hvert fald ikke tvivl om, at Mikhail Gorbatsjov helst ser de sovjetiske tropper forlade Afghanistan, og at et klart flertal i den amerikanske kongres helst ser en amerikansk politik, der hindrer en direkte amerikansk militær intervention i Nicaragua.

Men gode viljer er ikke nok. Der må handling til. Selv om man i Sovjet har erklæret sig villig til at være med til dannelsen af en koalitionsregering i Afghanistan, må vi også her uden vaklen gentage vor absolutte fordømmelse af den fortsatte sovjetiske invasion i Afghanistan. Målet må være en ærlig neutralisering af Afghanistan, et mål, de europæiske lande i Vesten i øvrigt let kan enes om, og som de måske kunne arbejde noget mere for i de internationale organisationer.

Vi må skarpt tage afstand fra de amerikanske pressionsmetoder over for det lille naboland Nicaragua, som aldrig kan komme til at true det mægtige USA. Nogle af de amerikanske reaktioner over for Nicaragua

har grænset til det hysteriske, og hvor grotesk og undertiden storpolitisk farligt situationen har udviklet sig, understreges jo af den såkaldte Irangate-sag, hvor uansvarlige kræfter næsten ved gangstermetoder har forsøgt at tilrettelægge historiens gang to yderst kritiske steder i verden; for krigen mellem Iran og Irak rummer jo også storpolitisk sprængstof trods krigens tragiske monotoni.

Det ville utvivlsomt være gavnligt, hvis regeringen i Nicaragua i højere grad levede op til de demokratiske mål, regeringen selv har sat sig efter den retfærdige revolution, der gjorde en ende på den fascistiske Somoza-regerings styre, et styre, som desværre fik støtte fra USA. Men Nicaragua har dog gennemført en ny og langt mere demokratisk grundlov, og Nicaragua må betragte sig selv som et land i krig og for øvrigt også en økonomisk krig.

De nordiske og de europæiske lande må fortsat støtte Contadorgruppens mæglingsbestræbelser, men en virkelig europæisk aktiv indsats ville nok få størst virkning, hvis man forsøgte eller formåede at få USA til at forstå, at det er en meget almindelig opfattelse i Europa, at den amerikanske politik i Mellemamerika er absolut forfejlet. Måske burde de nordiske lande gennemføre en mere aktiv bistandspolitik i dette område.

Socialdemokratiet tager afstand fra den britiske udenrigsministers, sir Geoffrey Howes, grove trusler mod regeringen i New Zealand, hvor han påstod, at han på EFs vegne kunne true New Zealand med handelsboycot, hvis landet ikke ændrer sin atomvåbenpolitik. Det er selvsagt ikke på den magtpolitiske måde, Socialdemokratiet gerne ser en fælles europæisk optræden. Vi forventer, at regeringen på rette sted tager afstand fra Sir Geoffreys grove optræden, hvor han i hvert fald ikke optrådte på Danmarks vegne.

Nu som før anser Socialdemokratiet naturligvis oprustningen og det deraf følgende afspændingsbehov som det vigtigste udenrigs- og sikkerhedspolitiske problem. Der er mange måder at anvise og opridse oprustningens vanvid på. Hvem tænker f.eks. på, at der hver eneste dag i USA fremstilles 5 atombomber? Produktionen i Sovjet er formentlig ganske den samme. Men nu er der for første gang i verdenshistorien en virkelig chance for at få gennemført en nedrustningsaftale, som vil betyde en nedtagning af de